

fra 1. Januar 1927, vil Lovens Levetid blive $1\frac{1}{4}$ Aar, og et Tilskud af 2 Kr. daglig til 2 000 Arbejdere i $1\frac{1}{4}$ Aar giver, saa vidt jeg kan regne, 1 600 000 Kr., altsaa akkurat $\frac{1}{3}$ af det Tal, det ærede Medlem Hr. Drachmann naaede til. Paa samme Maade skal man vist reducere de 90 Mill. Kr. Naar man undersøger Forholdene, viser det sig nemlig, at der er 40 000 arbejdsløse Industriarbejdere — der er 51 000 i alt, men der er jo en Del Bygnings- og Jordarbejdere, som man ikke vil kunne hjælpe ved Tilskud til Industrien, og det var Industrien, det ærede Medlem forlangte 90 Mill. Kr. til —, og saa vil Udgiften i den Tid, Loven kan komme til at virke i, blive, hvis man understøtter dem alle, hvis Industrien tager dem alle sammen, Revl og Krat, 32 Mill. Kr. — ikke 90 Mill. Kr. De 60 Millioner vil det ærede Medlem Hr. Drachmann altsaa anvende helt udenfor den Arbejdsløshed, som overhovedet findes her i Samfundet. Og det er jo dog tænkeligt, at der blandt de 40 000 Arbejdere er nogle, som tilhører Industrier, der ikke er kriseramte i Lovens Forstand, og det er jo heller ikke sikkert, at alle Industrierne skal have det Tilskud, her er Tale om. Hvis jeg gik ud fra, at de alle skulde have det, vilde det Tal, jeg har foreslaaet i Lovforslaget, ikke være tilstrækkeligt, men jeg er netop gaaet ud fra, dels at det ikke kan tænkes, at Industrien lover at beskæftige samtlige arbejdsløse, og dels at det ikke kan tænkes, at alle Haandværks- og Industrivirksomheder er kriseramte — og det er jo Forudsætningen for, at de kan kræve Hjælp.

Men bortset fra dette Overbud eller Overkrav, hvad jeg nu skal kalde det, fra det ærede Medlems Side afviste han jo i Hovedsagen Tanken om Tilskud og erklærede, det var noget, man ikke kunde have med at gøre, og som heller ikke Industrien vilde have med at gøre. Ja, derom ved jeg nu ikke andet end det, som senest foreligger for mig, nemlig at Industrien i Fjor, da der var Tale om en saadan Lov, gav sin Tilslutning dertil. Industriraadet gav det Forslag om Tilskud, der forelaa i Fjor, sin Tilslutning, og der mødte her i Rigsdagsudvalget 3 Repræsentanter for Industriraadet, som bad Udvalget om at gennemføre Forslaget. Siden da foreligger der ikke for mig noget om, at Industrien beder sig fritaget for Tilskud, og jeg ved heller ikke, hvorfor de skulde gøre det. Det er jo et System, som er anvendt rundt om i Verden. Jeg husker

meget vel, at man i Fjor fra konservativ Side rejste den Paastand, at Henvisningen til, at Systemet anvendtes i Holland, var urigtig. Dette lykkedes det ikke at faa fuldt klarlagt, men der foreligger nu fra den danske Gesandt i Holland en Indberetning, som viser, at den Paastand, der fremsattes fra konservativ Side, var usand. Efter at Gesandten har konfereret med det hollandske Udenrigsministeriums handelspolitisk-økonomiske Afdeling, hvis Chefs Navn han ogsaa nævner, og fra ham faaet en Redegørelse, hedder det udtrykkeligt, at Tilskudssystemet har været anvendt i over et Aar, at Systemet i den Tid, det anvendtes, havde fungeret tilfredsstillende, at Systemet teoretisk set stadig eksisterer, samt at der er en Mulighed for, at Regeringen i paakommende Tilfælde atter vil bringe det til Anvendelse i Praksis. Det er, hvad der faktisk foreligger om dette hollandske Spørgsmaal, som i Fjor var af særdeles Vægt i Venstres og de Konservatives Agitation her i Salen; de vidste, at det ikke var muligt at komme i Forbindelse med Holland fra den ene Aften til den næste Morgen, og følgelig udnyttede de den Paastand, der kom fra konservativ Side, bravt, vidende, at den Redegørelse, som nu foreligger, ikke kunde komme til at foreligge, før Usandheden havde faaet tilstrækkeligt stort Forspring. Jeg nævner dette, for at man kan kende Sagen; ikke for at bede de Herrer om nogen Undskyldning, for det venter jeg selvfølgelig ikke.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann, som altsaa meget stærkt angreb Regeringen for dens Svigten, som han kaldte det, syntes ganske at overse, hvad man dog nu ikke altid har overset henne i Industriraadet, at Socialdemokratiets Stilling til Industrien altid har været præget af en Forstaaelse af Industriens Betydning i Samfundet, en Forstaaelse, som det konservative Parti politiske allierede i Hovedsagen har savnet, det Parti, med hvilket det ærede Medlem Hr. Drachmann var allieret i den forrige Regerings Tid, og som han jo til en vis Grad ogsaa nu manøvrerer sammen med, thi dette Parti har jo altid afvist Industriens Krav som noget meningsløst eller uberettiget. Man har i den sidste Tid talt om Haansord og om, hvad der kunde ophidse Folk. Jeg skal ved Lejlighed gøre mig den Ulejlighed at lede frem de Haansord, der lød til de betrængte Industriarbejdere i Aarene 1920—24, naar de kom med deres Henvendelser til den daværende Regering, eller de Afvisninger,